

En waardoor ontstaat de excavatie nu wel? Het gaatje in de sclera, waarin de lamina cribrosa past, wordt iets kleiner, wanneer het oog inkrimpt door de scleritis indurativa; de lamina wordt dus te groot, moet bol gaan staan. Reken dit echter eens even na: schrijver beroept zich op KOSTER, die bij een drukverschil van 0 tot 100 mM. kwik het varkensoog 0.25 mM. in doorsnee zag toenemen; leid hier uit af de verkleining van het gaatje en de kromming van de lamina en men zal vinden, dat zij slechts 0.1 mM. daardoor verplaatst kan worden. Heeft de schrijver misschien gevoeld, dat deze verklaring niet afdoende is? Hij heeft tenminste dadelijk andere factoren klaar; maar hoort nu eens, hoe willekeurig de redeneering wordt: terwijl de sclera door nieuwvorming van bindweefsel dikker en steviger wordt, wordt de lamina „pour le besoin de la cause” door hetzelfde proces nu langer en slapper en puilt daardoor verder naar achteren uit.

Waarom heeft de schrijver dit eerste deel van zijn boek zonder eenig bewijs in het licht gegeven? In de voorrede zegt hij, niet langer te willen wachten om ook anderen deelgenoot van zijn gedachten te maken. Wanneer men dan evenwel in den tekst leest, dat een belangrijk deel van dit werk reeds negen jaar op schrift staat, dan gevoelt men spijt, dat de schrijver nog maar niet even gewacht heeft, totdat ook zijn bewijsmateriaal was neergeschreven. Want het boek, dat nu den indruk maakt van de openbaring van een „idée fixe”, zou eerst dan waarde krijgen, wanneer de onderstellingen, die best waar kunnen wezen, ons ook waar gemaakt waren. Laat ons hopen, dat een volgend deel de bewijzen nog zal brengen.

G. J. SCHOUTE.

INGEZONDEN.

PECCAVI ¹⁾

De Heeren QUIX en HERS hebben gelijk; ik had mij niet in *die* houding en *die* omgeving moeten laten fotografeeren.

Maar hoe is dit gegaan? Ik heb, in Breslau zijnde, daar op verzoek van KÜTTNER mijn methode van verhemelteplastiek vertoond en vertel dit later thuis. Een familielid, die een courant bezit, hoort dit en zet het fluks in zijn blad, welk bericht door andere Haagsche bladen werd overgenomen. Toen verschijnt bij mij een heer met het verzoek mij te mogen fotografeeren voor de pers. Ik maakte daartegen bezwaar met de woorden: dat mij dit te veel naar reclame riekte, waarop hij antwoordde dat hij reeds een groote reeks hoogleraren op dezelfde wijze had genomen en noemde mij namen, waarvan ik mij herinner de bezitters in *de Prins* te hebben zien staan. En dan het liefst in de omgeving, waarin ik werkte en quasi aan het werk. En zoo heb ik mij door zijn redeneeren à la BRUGMAN laten overhalen; maar heb er, toen ik hoorde dat ik in allerlei geïllustreerde

¹⁾ Door de drukkersstaking te Amsterdam zijn wij eerst heden in de gelegenheid dit antwoord op de stukken van QUIX en HERS in n°. 1 van dezen jaargang te plaatsen.

bladen stond met gekke bijschriften, spijt van gehad, — en acht het nu mijn plicht te verklaren, dat ik de opmerkingen van de heeren QUIX en HERS ten zeerste gevoeld heb, omdat ik de waarheid er van inzie.

Hoogachtend,

Uw dv.

's Gravenhage, 7 Januari 1913.

J. SCHOEMAKER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — De Engelsche verzekeringwet. — „Phaeton en ik zijn twee Phaetonten”, — dit motto uit KLIKSPAAN'S *Studententypen* zal, naar te vreezen valt, de British medical Association op zich zelf moeten toepassen. Zij wilde *niets* toegeven, hoewel de regeering haar reeds een eindweegs voorbij halverwege was tegemoet gekomen, en zal nu moeten toezien, dat hare leden zich voegen naar de voorwaarden, die de regeering heeft aangeboden. Voor de artsen persoonlijk is ontzaggelijk veel gewonnen, want deze voorwaarden zijn heel wat gunstiger dan die, waaronder gemeenlijk de ziekenfondspraktijk wordt uitgeoefend. En met één slag is vernietigd de heerschappij der „Friendly Societies” en andere ziekenfondsen, die door de geneeskundigen onder de meest onwaardige omstandigheden moesten worden gediend. En dit alles — mogen zij dit niet vergeten! — hebben zij te danken aan de British medical Association. Maar haar kracht naar buiten en haar invloed naar binnen, heeft deze vereeniging in de waagschaal gesteld door het besluit tot een onverzoenlijke houding te nemen in een vergadering, waar slechts een minderheid harer leden was vertegenwoordigd. Het ontbrak niet aan waarschuwend stemmen, die betoogden, dat men geen afwijzend besluit kon nemen in naam van de afwezige meerderheid, en voorstelden, het aanbod der regeering te aanvaarden met de voorwaarde, dat na een jaar een onpartijdige commissie, bijv. uit het Parlement, zou onderzoeken, of de arbeidsvoorwaarden der artsen wijziging zouden vereischen. Zij werden overstemd. En nu heeft de tweedracht haar intocht gehouden in de eerst zoo prachtig gesloten gelederen.

Zes leden van het hoofdbestuur hebben hun ontslag genomen, omdat dit van de algemeene vergadering een opdracht heeft gekregen, „die ernstig nadeel aan de tegenwoordige en toekomstige belangen zal toebrengen”. En bij duizenden voegen zich de geneeskundigen naar de wenschen der regeering, wier partijbladen reeds spreken van een volledige nederlaag der artsen, terwijl de bladen der overzijde van het tegendeel gewagen. Zooals reeds werd opgemerkt, hebben de artsen veel gewonnen, maar is alleen aan de macht hunner organisatie afbreuk gedaan, althans voor het oogenblik.

Een lichtzijde ziet *the Hospital* in het feit, dat een aantal geneeskundigen, die tot dusver zelf hun medicijnen leverden, nu genoodzaakt zullen zijn, die voor te schrijven, en daarbij in vele gevallen niet zullen kunnen volstaan met het opschrijven van den naam van een spécialité, maar behoorlijke recepten zullen moeten schrijven. Zóó zal deze meer en meer verwaarloosde kunst herleven.

En nog een lichtzijde mogen wij zien in de kosteloze les, die ons hier van over zee wordt geboden: geen bindend besluit zonder de zekerheid, dat ook de afwezigen gezind zijn, zich er naar te gedragen.